

чо са скрилъ, за да го че види сжрдитиятъ старецъ; а дѣдо Либенъ са приближилъ до вратникътъ, хваналъ чучето, за да почука; но не почукалъ, а измъкналъ са назадъ, и тржгналъ пакъ изъ улицата. Въ това време той мислилъ така: „Не, не ща азъ да влазямъ; срамотно ми е да влѣза! Испсувахъ човѣкътъ за нищо и за никакво; а сега отивамъ да са мира и да искамъ прошка!“

Но ако дѣдо Либенъ и да разсжждалъ така, то твѣрде скоро припоминалъ сжрдитата си жена и Хаджи Генчовото момиченце; а тия двѣ сили биле достаточни да го вѣрнатъ пакъ назадъ и да му подадатъ наново чучето въ ржката. Той дошалъ пакъ да потропа; но наново отстѣпилъ назадъ, и, най-послѣ, са вѣрналъ дома си, и сжрдилъ са на сичкиятъ свѣтъ. Но тука са захващатъ вече Хаджи Генчовите мѣки: Хаджи Генчо са раскаялъ, защо не е повикалъ своятъ приятель да влѣзе, и отъ ядъ гонилъ